

W MUROWANI

100 lecie
odzyskania niepodległości

NR 2/2018 • rok 1 • 11 listopada 2018

Legnicka młodzież

na szlaku

Niepodległej

NASZA NIEPODLEGŁOŚĆ

Po 123 latach Polska wróciła na mapy Europy i świata. Hart ducha i niespożyte siły narodu polskiego przyczyniły się do odzyskania przez Polskę niepodległości. 100-lecie odzyskania przez Polskę niepodległości jest okazją do świętowania wydarzeń z przeszłości. Miłość do ojczyzny, poczucie dumy, że jesteśmy Polakami, szacunek dla tradycji niepodległościowych, to wartości, które chcemy kształtować już u najmłodszych Polaków.

By uczcić tę setną rocznicę, uczniowie Zespołu Szkół Budowlanych im. Wojska Polskiego w Legnicy realizują program „Godność, wolność, niepodległość”. Celem przedsięwzięcia jest wzmocnienie poczucia wspólnoty narodowej.

Na szczególną uwagę zasługuje utworzenie w szkole Izby Pamięci Narodowej, w której wyeksponowane zostały, zgromadzone przez uczniów i rodziców, pamiątki związane z odzyskaniem przez Polskę niepodległości. Otwarcia wystawy towarzyszyły prelekcje z udziałem przedstawicieli Związku Sybiraków, Związku Kombatanów RP i Byłych Więźniów Politycznych, oraz inscenizacja na temat działań niepodległościowych.

Uczniowie samodzielnie wykonali gabloty do ekspozycji pamiątek i przygotowali wystawę. Odwiedzili także Wielkopolskie Muzeum Niepodległości w Poznaniu. Kolejnym elementem tego programu jest test wiedzy historycznej oraz konkursy plastyczny i pieśni patriotycznej.

Uczniowie naszej szkoły z historią obcuje na co dzień, bo przecież szkoła nosi imię Wojska Polskiego. Wojsko Polskie powstało w niepodległej Polsce i zawsze stało na straży niezawisłości państwa. Szkoła nasza położona jest przy ulicy Władysława Grabskiego – ekonomisty, polityka, jednego z twórców II Rzeczypospolitej.

(BM-G)

Feldstrasse

Polna

Nowotki

Daszyńskiego

Legnicki szlak niepodległości

Historia leży na ulicy. Ta mała, związana z miejscem zamieszkania, i ta duża pokazująca wielkie wydarzenia. Tak jest też na legnickich ulicach, których nazwy mocno związane są z historią Polski. Ale nazwy ulic pokazują coś jeszcze. Pokazują zmiany jakie zaszły w mieście i w Polsce na przestrzeni ostatnich stu lat.

W listopadzie 1918 roku legnickie ulice nosiły nazwy niemieckie. Patroni tych ulic byli albo związani z miastem, albo w jakiś sposób zapisali się w historii państwa pruskiego. W 1945 roku Legnica stała się miastem polskim, toteż nazwy ulic zostały zmienione. Czasami władze miasta w sposób prosty tłumaczyli niemieckie nazwy na język polski. Tam gdzie to nie było możliwe

nadawano nazwy własne sięgając do postaci zapisanych w polskiej historii i literaturze. Ale nie tylko. Nazewnictwo ulic zawsze mocno związane jest z panującym w państwie ustrojem. Tak więc na ulicach miasta pojawili się bohaterowie komunistów, bowiem poprzez nadawanie ulicom patronów, ówczesna władza chciała utrwalić w mieszkańcach poczucie więzi z przedstawicielami ideologii komunistycznej.

Dopiero zmiany jakie nastąpiły w Polsce w 1989 roku pozwoliły na przyjmowanie jako patronów ulic postaci związane z ruchem niepodległościowym. Przyszedł czas przypomnienia, że postaci wypierane z przestrzeni publicznej przez komunistów są ważne dla świadomości narodowej. Wówczas można było nazwać jedną

z głównych arterii miasta imieniem Józefa Piłsudskiego. Jako patroni ulic mogli się pojawić Roman Dmowski, Maciej Rataj i wielu innych bohaterów, którzy przyczynili się do powstania państwa polskiego w 1918 roku.

Szkolny program „Legnicki Szlak Niepodległości” realizowany przez uczniów Zespołu Szkół Budowlanych w Legnicy ma na celu pokazać, że ze śladami walki o odzyskanie niepodległości spotykamy się niemal na każdym kroku.

Ważnym elementem tego programu jest miejska wystawa, która powstała dzięki wsparciu pracowników wydziału promocji Urzędu Miasta w Legnicy, która stała się elementem miejskich obchodów setnej rocznicy odzyskania Niepodległości.

Bożena Miktus – Guzicka

Roman Dmowski, narodowy dyplomata

„To była doniosła chwila. Kiedy polska delegacja zbliżała się do stołu, aby złożyć swoje podpisy pod Traktatem powołującym polskie państwo za oknami królewskiego pałacu rozległy się salwy armatnie” - relacjonował podpisanie traktatu pokojowego – polski dziennikarz. Jednym z tych, którzy reprezentowali Polskę był Roman Dmowski.

Roman Stanisław Dmowski urodził się w 1864. Jeszcze w wieku XIX zajął się publicystyką polityczną, której celem było odrodzenie „ducha narodowego wśród Polaków”. Jego najważniejsze dzieło „Myśli nowoczesnego Polaka” stało się na wiele lat dla polskiego ruchu narodowego przewodnikiem ideowym. W odrodzonym państwie polskim Dmowski był przywódcą Endecji – ruchu politycznego, który wyraźnie dystansował się od linii realizowanej przez Józefa Piłsudskiego. Jednak mimo wyraźnych różnic politycznych i niechęci wobec naczelnika państwa, Roman Dmowski mocno zaangażował się w tworzenie niepodległego bytu. Pod koniec I wojny światowej stanął na czele Komitetu Narodowego, który przez państwa Ententy był traktowany jako rząd polski. Po odzyskaniu niepodległości Dmowski był ministrem spraw zagranicznych i posłem na Sejm Ustawodawczy. Zmarł kilka miesięcy przed wybuchem II wojny światowej.

ul. Romana Dmowskiego

W latach 70. XIX w. powstał plan zabudowy Kartuzji. Wtedy wytyczono ulicę łączącą Łąkową z drogą do Starych Piekar (dziś Kazimierza Wielkiego), którą nazwano w 1875 r. Georgenstraße (Jerzego Wilhelma). Dwa lata później była już częściowo zabudowana. Na przełomie XIX i XX w. stanął tu budynek zajmowany przez zarząd okręgu (Kreisständehaus) oraz biblioteka ludowa z czytelnią i zakładem przygotowującym kandydatów do seminariów nauczycielskich.

16 stycznia 1946 r. nazwę ulicy zmieniono na św. Jerzego. 26 stycznia 1952 r. nadano jej imię Wincentego Pstrowskiego, a 5 lipca 1991 r. nowym patronem stał się Roman Dmowski. Ulica ma 232,5 m długości.

Józef Piłsudski, dziadek wszystkich Polaków

Marszałek Józef Piłsudski - patriota, wódz narodu polskiego, wybitny polityk i działacz niepodległościowy, dzięki któremu Polska odzyskała wolność po 123 latach zaborów - takiego znamy go z lekcji historii. Jednak marszałek Piłsudski miał też inną twarz - kochanego „dziadka” narodu jak nazywano go pieszczotliwie w latach 20. i 30.

Zacznijmy od burzliwego życia miłosnego pana Marszałka. W swoim życiu miał dużo kobiet w tym dwie żony. Józef Piłsudski uchodził za przystojnego mężczyznę. Słabą płec czarował swą inteligencją, oraz charyzmatyczną osobowością. Przywódca endecji zaangażował się w bliższy związek tylko raz. Traf chciał, że z tą samą kobietą, którą wybrał Piłsudski. I także tu z nim przegrał, do końca życia pozostając kawalerem. Rywalizowali oni o serce Marii Juszkiewicz. Działaczka wileńskiej Polskiej Partii Socja-

listycznej uważana była za jedną z najpiękniejszych kobiet na Litwie. Uchodziła też za osobę niestroniącą od rozrywek. Juszkiewiczowa początkowo wahała się pomiędzy konkurentami, pokazując się publicznie to z Dmowskim, to z Piłsudskim. Po trzech latach wybrała późniejszego Marszałka. Nie brak opinii, że na poziom wrogości między dwoma politykami będącymi symbolami Polski międzywojennej wpłynęły w dużej mierze także losy pięknej Marii.

Józef Piłsudski lubił też zagrać partyjkę w szachy i postawić pasjanasa. Uznawał to za doskonałą rozrywkę. Gościom wpadającym do Milusina (Sulejówka) często proponował partyjkę. Marszałek wspominał nawet

Dzisiejsza aleja Józefa Piłsudskiego powstała z drogi prowadzącej do Koskowic. Przed włączeniem do miasta nazywano ją Todtenweg (droga zmarłych) W 1889 r. włączono do miasta początek tej drogi, do okolic obecnej kładki. Ostatnimi zabudowaniami były tu domy rakarza. Wówczas odcinek otrzymał nazwę Koischwitzer Straße, a część drogi poza granicami miasta – Chaussee nach Koischwitz (szosa do Koskowic). W latach 30. XX w. przesunięto granicę miasta do torów linii kolejowej Legnica – Jawor. W 1933 r. ulicę tę wybrukowano. 16 stycznia 1946 r. w ramach repolonizacji nazw ulica stała się Kosowicką (od nazwy wsi Kosowice). 21 października 1947 r. ponownie zmieniono nazwę drogi – tym razem na Kosowicką, a wieś nazwano Koskowice. 5 października 1966 r. ulicy nadano miano alei gen. Aleksandra Waszkiewicza, Białorusina, który w 1944 roku został przeniesiony z Armii Czerwonej do Ludowego Wojska Polskiego, gdzie był dowódcą 5. Dywizji Piechoty, która zdobyła Dolny Śląsk. Aleja marszałka Józefa Piłsudskiego obecną nazwę przyjęła 5 lipca 1991 r.

kiedyś, że przebywając w więzieniu zrobił sobie szachy z chleba. Musiał je oczywiście starannie ukrywać, bo codziennie były przeprowadzane rewizje.

OJCOWIE NIE PATRONAMI LE

IGNACY DASZYŃSKI

„Gdyby odrodzenie moralne i naprawa Rzeczypospolitej stały się karykaturą, to gorzko żałowałaby Polska owych ofiar” - mówił w Sejmie Rzeczypospolitej Ignacy Daszyński. Ten polityk zawsze moralność w życiu publicznym stawiał na pierwszym miejscu. Była ona dla niego ważniejsza niż doraźne interesy partyjne.

Ignacy Daszyński urodził się w 1866 roku. Jego osobowość i lewicowe poglądy kształtowały się we wczesnej młodości, kiedy to doświadczył ubóstwa. Przed I Wojną Światową był jednym z założycieli Polskiej Partii Socjalno – Demokratycznej, która wsparła Józefa Piłsudskiego tworzącego Legiony Polskie.

Po odzyskaniu niepodległości Ignacy Daszyński został posem. „Pierwszy Sejm Ustawodawczy, to Pierwszy Gospodarz Ojczyzny” - brzmiało jego hasło wyborcze. Był pierwszym polskim politykiem lewicy, który został premierem rządu RP. Co prawda trwało to zaledwie kilka dni, ale epizod ten pokazał, że lewica jest w nowej Polsce siłą,

z którą należy się liczyć. Sam Daszyński cały czas był aktywnym posem. Sprawował nawet funkcję marszałka Sejmu. I chociaż w Drugiej Rzeczypospolitej idee lewicowe nie cieszyły się wielką popularnością, sam Daszyński został im wierny do końca życia. Potrafił ostro sprzeciwić się woli marszałka Piłsudskiego, narażając się na dosadne określenia jakich nie szczędził mu naczelnik państwa.

Ignacy Daszyński zmarł w 1936 roku.

Dzisiejsza ulica Daszyńskiego powstała jako droga dojazdowa do pól znajdujących się poza obrębem Kartuzów, stąd jej pierwotna nazwa Feldstrasse. Po II wojnie światowej nazwę tę po prostu przetłumaczono na język polski (ul. Polna) W 1984 roku nazwę tę zmieniono na Marcelego Nowotki. Stało się tak dla upamiętnienia stulecia urodzin założyciela Polskiej Partii Robotniczej.

ORLĘTA LWOWSKIE

„Gdyby nie wy, nie byłoby tu Polski” - powiedział Józef Piłsudski, podczas uroczystości dekorowania miasta Lwowa Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari. W dziejach II RP był to jedyny przypadek, żeby miasto, a raczej wszyscy jego mieszkańcy, zostali odznaczeni tym najwyższym polskim odznaczeniem wojskowym. Było to możliwe dzięki bohaterskiej postawie najmłodszych mieszkańców Lwowa, którzy wzięli udział w obronie miasta przed próbą zajęcia go przez Ukraińców w 1919 r. Ta sama młodzież rok później broniła miasta przez bolszewicką nawałę.

Dzisiejszy plac Orłąt Lwowskich powstał w latach 1884–1891 w wyniku wielkich prac ziemnych, które podniosły ten teren o 3 do 5 metrów. W ten właśnie sposób powstał niezwykle atrakcyjny teren budowlany, który otrzymał nazwę Bilseplatz (od nazwiska znanego legnickiego skrzypka i dyrygenta Benjamina Bilsego).

W 1915 r. zmieniono nazwę palcu na plac Hindenburga - Hindenburg Platz. Dla uczczenia prezydenta Niemiec, który był absolwentem szkoły w Legnickim Polu i honorowym obywatelem Legnicy.

16 stycznia 1946 r. w ramach repolonizacji nazw nadano miejscu nazwę plac Marszałka Stalina. 21 października 1947 r. plac otrzymał miano Bohaterów Getta Warszawskiego. 22 grudnia 1972 r. zmieniono nazwę placu na Przyjaźni Polsko-Radzieckiej. 5 lipca 1976 r. nadano nazwę skwer Orłąt Lwowskich.

MACIEJ RATAJ

„W Polsce od trzech i pół lat żyjemy bez prawa, połamano konstytucję, połamano ustawy.” - mówił Maciej Rataj pod koniec lat dwudziestych, kiedy to państwo polskie przeżywało kolejny kryzys. Te słowa pokazują, że był człowiekiem bezkompromisowym, ostro recenzującym sytuację w kraju.

Maciej Rataj urodził się w 1884 roku. Od wczesnej młodości cieszył się opinią człowieka inteligentnego, pracowitego i spokojnego. Dowód potwierdzający tę opinię dał już podczas pierwszej kadencji Sejmu RP. Jako poseł z ramienia Stronnictwa Ludowego mocno zaangażował się w prace nad przygotowaniem i uchwaleniem Konstytucji Marcowej, której w dużej mierze był autorem. Autorytet jaki sobie wówczas zdobył spowodował, że w kolejnej kaden-

PODLEGŁOŚCI GNICKICH ULIC

WŁADYSŁAW GRABSKI

Polska w pierwszych latach po odzyskaniu niepodległości zmagala się z wieloma problemami. Młode państwo trzeba było scalić z trzech rozbiorów i połączyć w jeden organizm trzy systemy - prawne, ekonomiczne i walutowe. Z wyzwaniem tym zmierzył się Władysław Grabski.

Władysław Grabski urodził 7 lipca 1874. Przed wojną mocno angażował się działalność społeczną i niepodległościową. Po odzyskaniu niepodległości był ministrem skarbu i dwukrotnie premierem rządu Rzeczypospolitej. To on przeprowadził reformę walutową, w wyniku której obywatele młodego państwa polskiego zaczęli posługiwać się Złotym Polskim.

Jednak wprowadzenie jednej waluty na obszarze trzech byłych zaborów nie rozwiązało wszystkich problemów finansowych państwa. Już w kilka lat po odzyskaniu niepodległości doszło do poważnego kryzysu finansów publicznych. Grabski, jako premier rządu uzyskał od Sejmu RP szerokie pełnomocnictwa, dzięki czemu mógł wprowadzić w życie nowy system podatkowy. Dzięki reformom Grabskiego udało się zahamować ogromną inflację i ustabilizować finanse publiczne. Władysław Grabski zmarł w 1938 roku.

Dzisiejsza ulica Grabskiego została wytyczona w miejscu dawnej podmiejskiej ścieżki zwanej Seiferdwek. Możliwe, że nazwa ta wywodzi się od mydlarzy, którzy w tej okolicy prowadzili swoje warsztaty. Z czasem, kiedy miasto zaczęło się rozbudowywać, ścieżka zmieniła się w ulicę i otrzymała nazwę Bistchenstrasse. Nazwa ta upamiętniała Ambrożego Bitschena, burmistrza Legnicy zarządzającego miastem w XV wieku.

Zaraz po włączeniu Legnicy do Polski ulica ta otrzymała nazwę Wojewódzka. Później zmieniono na ulicę 22 lipca.

Maciej Rataj zginął w 1940 roku. Został rozstrzelany przez Niemców w podwarszawskich Palmirach.

Ulica Ratja została wytyczona w 1884 r. i już wówczas otrzymała nazwę Martin StraÙe, która to nazwa upamiętniać miała Martina Opitza von Boberfelda, dworzanina księcia Jerzego Rudolfa, pisarza i historiografa na dworze króla Polski Władysława IV. 10 listopada 1933 r. w 450 rocznicę urodzin Martina Lutera (1483-1546) nadano nazwę upamiętniającą twórcę reformacji (Martin-Luther-StraÙe).

16 maja 1946 r. w ramach repolonizacji nazw ulicy nadano miano 1-go Maja. Następnie 5 lipca 1991 r. w ramach dekomunizacji nazw ulicy nadano nazwę upamiętniającą Macieja Rataja.

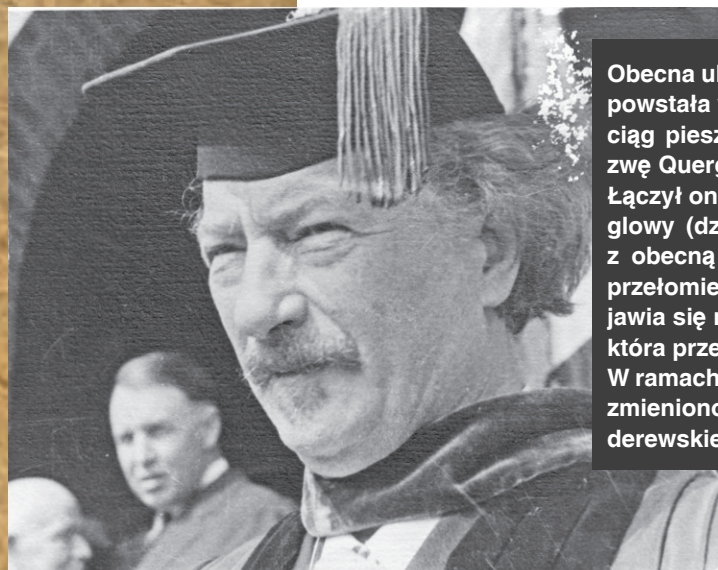
IGNACY JAN PADEREWSKI

W styczniu 1919 roku w podparyskim Wersalu przywódcy zwycięskich mocarstw, podpisali traktat pokojowy, który ustanawiał nowy ład w Europie. Na mocy tego dokumentu społeczność międzynarodowa uznała oficjalnie odrodzenie państwa polskiego. Pod dokumentem tym jako przedstawiciel Polski, podpisał się Ignacy Jan Paderewski, wybitny muzyk, kompozytor mąż stanu.

Ignacy Jan Paderewski urodził się w 1860 roku. Otrzymał gruntowne wykształcenie. Studiował grę na fortepianie. Już na początku XX wieku mocno angażował się w życie społeczne. To na jego zlecenie w 1908 roku powstał słynny krakowski pomnik upamiętniający bitwę pod Grunwaldem. Odświeżenie tego pomnika stało się okazją do wielkiej patriotycznej demonstracji. Sam Paderewski wygłosił wtedy mowę, której wysłuchało 150 tysięcy osób.

Liczne podróże zagraniczne i koncerty w największych salach świata przysporzyły Paderewskiemu wielu wpływowych przyjaciół. Jednym z nich był prezydent Stanów Zjednoczonych Woodrow Wilson. Ta przyjaźń miała w przyszłości mieć ogromny wpływ na losy Polski. To pod wpływem Paderewskiego, prezydent USA wpisał do Traktatu Wersalskiego punkt, w którym powołano państwo polskie.

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości Paderewski pełnił funkcje premiera i ministra spraw zagranicznych. Zmarł na emigracji w 1941 roku.

Obecna ulica Paderewskiego powstała w XIII w. jako wąski ciąg pieszy. Nadano mu nazwę Quergasse (Przecznica). Łączył on wówczas Targ Węglowy (dziś: ul. Partyzantów) z obecną ul. św. Piotra. Na przełomie XV/XVI wieku pojawia się nazwa Spoorgasse, która przetrwała do 1946 r. W ramach repolonizacji nazw zmieniono na: Ignacego Paderewskiego (16.01.1946).

Wszystkie powstania Wojciecha Korfanteo

Co sprawiło, że ten pochodzący z górniczej śląskiej dwujęzycznej rodziny chłopak stał się wielkim wrogiem Niemczyzny i zagorzałym polskim nacionalistą? Sam Korfanty stwierdził, że jego polskość ugruntowała się gdy usłyszał słowa Ottona von Bismarcka: „Bijcie Polaków, aż stracą odwagę do życia”. W gimnazjum przeczytał „Pana Tadeusza” właśnie w kontrze do polityki germanizacji mimo że w tym okresie językiem niemieckim posługiwał się o wiele lepiej niż polskim. I właśnie za propagowanie polskości z gimnazjum został wyrzucony. Szkołę udało mu się skończyć eksternistycznie dzięki przychylności dyrektora. Naukę kontynuował na politechnice w podberlińskim Charlottenburgu.

Politechnikę rzucił po roku. Przeniósł się na Uniwersytet Wrocławski by tam studiować filozofię. Wrocław w owym czasie był jednym z głównym centrów polskiego życia studenckiego w Niemczech. To właśnie we Wrocławiu powstała jedna z pierwszych filii Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół” i „Towarzystwo Akademików Górnośląskich” - polska korporacja gdzie rozpoczął działalność społeczną i akademicką.

Studia ostatecznie dookończył 1901 roku. Wtedy też związał się z endecką Ligą Narodową Romana Dmowskiego. Swoją działalność polityczną zaczął skokiem na głęboką wodę, walką z

chrześcijańską demokracją. Założył pismo „Górnoślązak” na łamach którego prowadził polemikę z prasowym organem chadecji „Katolikiem”. Wysiłki popłacyły, w 1903 roku został wybrany posem do Reichstagu. Tam zyskał miano najradykałniejszego spośród polskich posłów.

Konfrontacja ze znieawidzonym Niemcem
W 1918 na nowo powstaje Polska. Korfanty jedzie do Poznania gdzie zostaje członkiem Tymczasowej Naczelnej Rady Ludowej. A w Wielkopolsce wrze. Zbuntowani Niemcy żołnierze dokonują linczów na swoich oficerach i tworzą Rady Żołnierskie. Do eskalacji konfliktu doszło 26 grudnia gdy do Poznania przybył Ignacy Paderewski. Ta wizyta stała się okazją do manifestowania polskości. Niemiecką odpowiedzią był przemarsz wojsk przez Poznań. Niemiecy żołnierze podczas swojego pochodu zrywali flagi polskie, francuskie angielskie

i amerykańskie. Obsadzają Prezydium Policji z którego rozpoczęli ostrzał Hotelu „Bazar” w którym zamieszkał Paderewski. Niemcom odpowiadała polska Straż Ludowa która przypuściła zwycięski szturm na Prezydium Policji. Był to pierwszy akord Powstania Wielkopolskiego.

Za broń chwyciły również polskie organizacje paramilitarne. Polacy opanowali Dworzec i Poczta, udało się też rozbroić część oddziałów niemieckich zmierzających do miasta kolejną. Następnego dnia zdobyto również Cytadela, fort Grolmann i arsenał oraz wzięto do niewoli niemieckich generałów z V korpusu. Powstanie swym zasięgiem objęło również tereny poza Poznaniem. Powstanie ostatecznie zakończyło się 28 czerwca 1919 roku przyznaniem Polsce w wersalu całej Wielkopolski.

Dyktator w walce o rodzinny Śląsk
Gdy tylko zakończyło się po-

wstanie wielkopolskie Korfanty ruszył na Śląsk, gdzie szykowano się do plebiscytu który miał zdecydować o przynależności państwowej tego regionu. Korfanty zostaje Polskim Komisarzem Plebiscytowym. Na licznych wiecach Korfanty agituje za Polską. Jest to praca nie łatwa, na Śląsku szaleje terror niemieckich bojówek. Niestety na nic zdały się wysiłki polskich działaczy. Niemcy sprowadzili na Śląsk ponad sto tysięcy swoich obywateli którzy zagłosowali za przyłączeniem Śląska do Niemiec. Polską odpowiedzią na krzywdzący wynik plebiscytu było powstanie, już trzecie na Śląsku.

Żelazem odpowiedzieć Niemcowi

Pierwsze powstanie było reakcją na masakrę Mysłowicką. 15 sierpnia 1919 roku w Mysłowicach bojówkarze z Genschutz Ost otworzyli ogień do polskich górników którzy domagali się wstrzymania wypłat. Polską odpowiedzią było oddolne chwytnie za broń. Powstanie zostało dość szybko spacyfikowane jednak pokazało Ślązakom że można walczyć o swoje. II powstanie było odpowiedzią na terror niemieckich bojówek. Mimo że powstańcom udało opanować jedynie mniejsze miasta, to powstanie zakończyło się

sukcesem - doprowadzono do zlikwidowania niemieckiej policji Sipo, oraz przekazania części administracji w ręce Polaków. Gdy wybuchło trzecie powstanie Korfanty został mianowany jego dyktatorem. Dzięki szybkiemu wysadzeniu mostów na Odrze przez powstańców udało się mocno opóźnić dotarcie na Śląsk regularnej armii niemieckiej. Najzagorzalsze walki trwały o Górę Świętej Anny którą udało się polakom utrzymać. 5 lipca 1921 zawarto rozejm którym zakończył powstanie. Powstanie doprowadziło do korzystniejszego dla Polski podziału Śląska.

Ulica Powstańców Śląskich powstała w miejscu drogi łączącej przedmieście jaworskie z aleją parkową (dziś: Orła Białego). Droga połączyła wówczas dzisiejsze ulice: Mickiewicza i Jordana. Całość w 1879 r. otrzymała nazwę upamiętniającą Gottloba Jochmanna, burmistrza Legnicy, który przyczynił się do rozbudowy miasta. Ulica składała się z dwóch odcinków: ulicy – od A. Mickiewicza do Młynówki, a od Młynówki do ul. H. Jordana miała prawidłową nazwę: alei (Jochmannstraße + Jochmann Allee).

W ramach repolonizacji nazw w całości (ulica i aleja) trakt otrzymał miano ulicy Powstańców (16.01.1946). 25 marca 1959 r. uszczegółowiono nazwę i zmieniono na ulicę Powstańców Śląskich.

Dzisiejsza ulica Korfanteo wytyczona w 1872 roku. Otrzymała nazwę Bismarckstrasse. Stało się tak dla uczczenia Ottona von Bismarcka, premiera Prus, który doprowadził do zjednoczenia państwa i stworzył jego potęgę. Nazwa ta przetrwała do 1946 roku, kiedy to otrzymała miano Feliksa Dzierżyńskiego. Komunisty twórcy sowieckiej policji politycznej.

W ramach programu uczniowie zaprezentowali swoje umiejętności wokalne. Konkurs piosenki patriotycznej był okazją do poznania polskich tradycji muzycznych.

Godność, Wolność, Niepodległość

Legnicki Zespół Szkół Budowlanych, jako jedna z dwóch placówek w mieście otrzymał dotacje Ministerstwa Edukacji Narodowej w ramach ogólnopolskiego konkursu „Godność, Wolność, Niepodległość”. To wielkie wyróżnienie, bowiem w konkursie tym startowało około dwa i pół tysiąca szkół z całej Polski. Efekty pracy naszych uczniów można oglądać w całej szkole. Zapraszamy szczególnie do Izby Pamięci Narodowej, gdzie zgromadziliśmy wiele ciekawych i cennych eksponatów.

Młodzi ludzie sami wyremontowali pomieszczenie, zbudowali gabloty ekspozycyjne i zgromadzili pamiątki pokazujące różne okresy Niepodległej.

Efekt pracy uczniów Budowlanki jest imponujący. Dzięki ich zaangażowaniu i konsekwencji powstało prawdziwe muzeum.

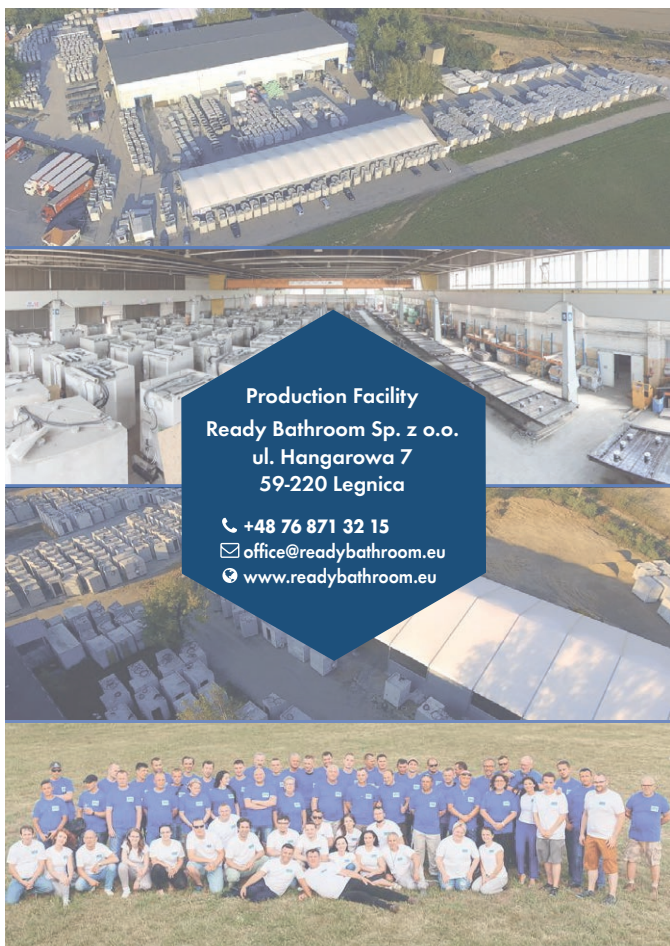
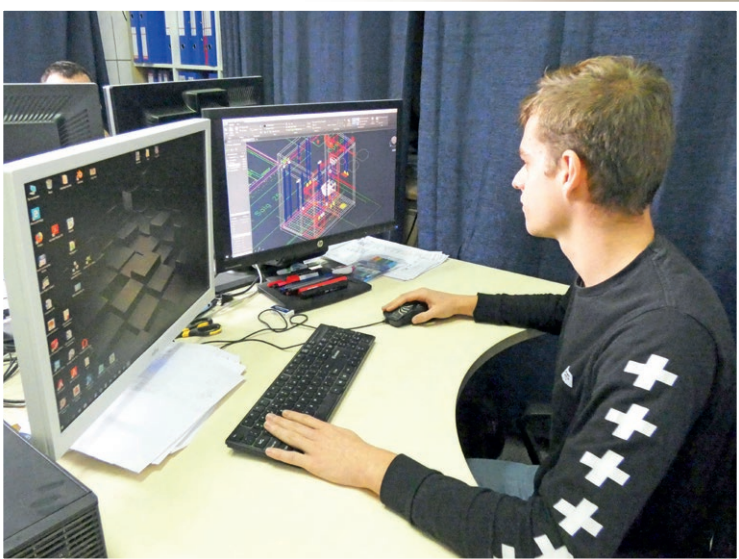

Prezentowane na wystawie eksponaty mają kilkadziesiąt lat. Zwiedzający mogą zobaczyć między innymi elementy umundurowania żołnierzy walczących o Niepodległość.

Dzięki realizacji programu „Godność, Wolność, Niepodległość” młodzi ludzie mieli okazję odwiedzić Wielkopolskie Muzeum Niepodległości w Poznaniu.

Production Facility
Ready Bathroom Sp. z o.o.
ul. Hangarowa 7
59-220 Legnica

+48 76 871 32 15
office@readybathroom.eu
www.readybathroom.eu

**READY
BATHROOM**

**READY
BATHROOM**

Ready Bathroom sp. z o. o.
ul. Ogrodowa 6/206
59-700 Bolesławiec

ZAKŁAD PRODUKCYJNY
ul. Hangarowa 7
59-220 Legnica

tel.: +48 76 871 32 15
e-mail: office@readybathroom.eu
www.readybathroom.eu